

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΕΝΟΣ ΠΕΡΙΗΓΗΤΟΥ

Η ΕΛΛΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΑΡ ΤΟΥ 1825

Το Κείμενο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΕΚΚΙΟΣ

Οι Αργαίνοι κ' οι Γρεναδιέροι μπρός στους ηρωικούς Σουλιώτες. Η Σουλιώτισσα. Το τραγικό είδωλο της Χρυσάιδας. Η αιχμαλωσία του Θύμιου. Στο στρατόπεδο των Αρβανιτών. Η συμπλοκή. Ο θάνατος του Θύμιου. Το κλώνιον πένθος. Ο Κίτσος Τζαβέλλας.

Ζ'.
Είνε ζήτημα αν υπάρχουν σ' άλλο μέρος του κόσμου τόσο φοβερά πολεμιστά, τόσο άρραγενοί, τόσο λεβέντες, όσο οι Σουλιώτες. Είδα τους Αργαίους του Μ. Ναπολέοντος, είδα τους Γρεναδιέους της Βρετανικής Φρουράς, μα ούτε οι πρώτοι, ούτε οι δεύτεροι φτάνουν τους Σουλιώτες.

Τώρα καταλάβω, γιατί δεν μπορούσε ο Άλ'η Πασσάς να καταλάβη και να υποτάξη το Σουλί.

Φαντάζομαι δε πόσο λεβέντισσε, πόσο αντάξιος των ανδρών των θά είνε η Σουλιωτισσα.

Μοιβαίαν στην Τριπολι μιά νεαρή Σουλιωτοπούλα. Δεν ήταν παρσιάνη από 15—16 χρονών. Κι' όμως θά τη νόμιζες για 20. Κορμοστασιά ληρφή, καταρσινα. Έμορφή γρηνεψινή. Μαλλιά μαύρα και σγουρά. Μάτια σαυδοβόλα. Περιπατηρά περιήρανη.

Η νέα αυτή, Χρυσάϊδο δνομαζομένη, αγαπούσε κάποιον νεαρό, επίσης συμπατριώτη της. Ο νέος είχε τα ίδια χρόνια μ' αυτή κ' ήταν λιοντάρι στις μάχες. Σε μιά συμπλοκή όμως με τους Αρβανίτες του Άλ'η, ο Θύμιος —έτσι τον λέγανε— λαβώθηκε στο γόνατο. Μη μπορώντας να περπατήσει, έμεινε ξεπλωμένος πίσω από ένα λιθάρι και περιβολούσε τους Αρβανίτες.

Ο εχθρός όμως ενισχύθηκε έντοματάζω κ' οι Σουλιώτες αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν σιγά—σιγά, πολεμώντας πάντα, χωρίς να αντιληφθούν τον πληγωμένο νέο.

Έτσι ο Θύμιος βρέθηκε περιζωλωμένος από εκατοντάδες Αρβανιτόδων. Μοιάζονταν δέν τάρσασ καθόλου. Έξακολούθησε να πολεμά, να περιβολή και να σκοτώνη τους αντίπαλους.

— Παραδόσου!... του φώναζαν οι Αρβανίτες.

— Ο Θύμιος δεν παραδίνεται!... άπαντάγια έχει και τη θέσι της στην ιστορία των πολέμων.

Ένα χτύπημα βεντάγιας στο πρόσωπο του Γάλλου Προξένου, από τον Μπέη της Άλγερίας, υπήρξε άλλοτε η άφορη της καταλήψεως του Άλγερίου από τους Γάλλους.

Τέλος, ένα τέτοιο χαριτωμένο αντίκειμενο σάν την βεντάγια, που έχει τόσο σχέσι με τη παγκόσμια ιστορία, δεν μπορούσε, φυσικά, παρά να κεντήση και την όρεξι των συλλεκτών.

Και η σινομοταξία εκείνων που μαζεύαν βεντάγιας, είχε μεταξύ των μελών της, δύο μεγάλες γυναικείες προσωπικότητες, την Βασίλισσα της Άγγλιας Βικτωρία και την Ισαβέλλα της Ισπανίας.

Στην πόση φασίλεται η πρώτη έκδοσι των βενταγιών που έγινε σά 1870 στην Άγγλια.

Η δεύτερα ήταν κάτοχος 800 περίπου βενταγιών ιστορικών, όλων των εποχών και όλων των ειδών. Μιά βεντάγια της συλλογής της Ισαβέλλας του 18ου αιώνου, που κερπίσανε ετάς εορτάς των Βερσαλλιών αγοράσθηκε από τον Ρόζαζλντ άντι 12.500 φράγκων χρυσών.

Μιά άλλη Ίνδικη βεντάγια, κατατολισμένη με διαμάντια, πωλήθηκε στο Λονδίνο άντι 100.000 φράγκων.

Άλλα η πιο μεγάλη συλλογή βενταγιών άνικει σ' έναν Άγγλο. Η αξία της υπολογίζεται εις δύο εκατομμύρια φράγκων χρυσών.

Ο Ευρωπαϊκός πόλεμος, όπως η Γαλλική Επανάστασις, σώρωσε τη βεντάγια.

Άλλα η βεντάγια ούτε αυτή τη φορά θά πεθάνη. Δεν θά πεθάνη γιατί είνε αναπόσπαστος από τα στολιδιά της γυναικας και θά την ξαναδοήμα πάλιν σά χέρια των κοιμωμένων κυριών, να προσθέτη χάρι στη χάρι τους...

τησε το άτρεμητο Σουλιωτοπούλο κ' εξακολούθησε να ριχνή με το κροφύλλι του.

Μά στο τέλος του σώθηκε το ματαρούτι κ' οι Αρβανίτες τον πιάσανε αιχμάλωτο και τον κλείσανε σ' ένα πάγο που θά μένανε τη νύχτα.

΄Αν κ' ήταν πληγωμένος, τον δέσανε σφιχτά. Όταν η Χρυσάϊδο έμαθε τι συνέβη στον αγαπημένο της, πήγε να τρελλαθή άτ' το καζο της. Ν' άφήση το Θύμιο της στα χέρια των σκυλαρβανιτόδων, αυτό δεν μπορούσε ούτε να το σκεφθή. Αρματώθηκε λοιπόν και τράβηξε δλονυχτι για τον πάγο, άδιαφορώντας για τον κίνδυνο που διέτρεχε.

Στον πάγο, μέσα κ' έξω, ήσαν μαζεμένοι ως χίλιοι Αρβανίτες. Μοιάζονταν η Χρυσάϊδο πέρσασ άπ' τους σκοπούς χωρίς να την καταλάβουν, πιάγισσε κοντά σ' έναν Αρβανίτη που κοιμώτανε κατάγεια και τοξέωμε με το μαχαίρι το λαγύγγι!... Ντύθηκε ύστερα τη φορεσιά του, κ' έτσι έμοια μ' Άλβανό πολεμιστή, έφτασε κοντά στον αγαπημένο της, ανδινεινόντας χίλιες φορές στο λεπτό ν' ανακαλυφθή και να κοιματιστή άτ' τους Αρβανίτες.

Όταν ο Θύμιος άκουσε τη φωνή της, μέσα στο σκοτάδι, ανατριχίλασε.
— Σ'ν' εδω, Χρυσάϊδο!...
— Ναι, Θύμιο, ήρθα να σ' πάρω άπ' τα χέρια των σκυλοποτών.
— Γιατί να το κάμης αυτό, αγάτη μου;
— Άν σ' καταλάβουν;

— Άν με καταλάβουν, θά πεθάνοιμε μαζί, σόπα!...
— Άν με καταλάβουν, θά πεθάνοιμε μαζί, σόπα!...
— Άν με καταλάβουν, θά πεθάνοιμε μαζί, σόπα!...
— Γιατί να το κάμης αυτό, αγάτη μου;
— Άν σ' καταλάβουν;

— Άν με καταλάβουν, θά πεθάνοιμε μαζί, σόπα!...
— Άν με καταλάβουν, θά πεθάνοιμε μαζί, σόπα!...
— Άν με καταλάβουν, θά πεθάνοιμε μαζί, σόπα!...
— Γιατί να το κάμης αυτό, αγάτη μου;
— Άν σ' καταλάβουν;

Προχώρησαν έτσι άρεκέτα, άνάμεσα στους εχθρούς, μα ξαφνα τους ειδε ένας σκοπός.

Τότε οι δύο έρωτευμένοι άποράοισαν να πεθάνουν σάν ήρωες. Άρχισαν να πολεμούν, άν κ' είχαν γύρω τους χίλιους Αρβανίτες.

Η Χρυσάϊδο πολέμαγε λιονταρία! Μια ξαφνα μιά σφαίρα χτύπησε το Θύμιο κατάστημα και τον έφοριζε κάτω νεαρό. Μιά άλλη σφαίρα πλήγωσε τη Χρυσάϊδο στον θώρα, μιά τρίτη σφαίρα της έπασσε το χέρι κοντά στον καρπό. Αιματοκυλισμένη η γενναία Σουλιωτισσα έπεσε σά χέρια των Αρβανιτόδων. Όταν όμως αϊτοί ειδαν πως ειχαν να κάμουν με μιά κοπέλλα, μ' ένα παιδί σκεδόν, θάνασαν την παλληκαριά της, έδσαν τις πληγές της και την άφησαν ελεύθερη.

Έτσι η Χρυσάϊδο γύρισε σά Σουλί με το κοιμάρι του καλού της. Τον έθαψε, τον έθαψε και σά καρό, τόν κλείει ακόμα τώρα, άποφασισμένη να μείνη άνάπαικτη, σ' όλη της τη ζωή!...
Αϊτοί είν' οι Σουλιώτες, αϊτές είν' η Σουλιωτισσα!

Στο στρατόπεδο τους, έξω άτ' την Τριπολι, γνώρισα και τον Κίτσο Τζαβέλλα. Μοίκανε έντιμοισ η άσημνια κ' έλιξηση άρματωσιά του, η κορμοστασιά του, το άετισο βλέμμα του. Με τέτοιους άρχηγούς οι Σουλιώτες πάντα θά νικούν και θά θριαμβεύουν.

Οι νεότεροι Έλληνες δεν είνε δεσιδαίμονες, σάν τους αρχαίους προγόνους των. Έπίσης οι σημερινοί κάτοικοι της Έλλάδος προτιμούν, αντίθετα προς τους παλαιούς, να βαστούν τα χημηιά τους σά κειέρι τους ή να τα θάβουν σά χώρα, παρά να τα παραδίνουν στους κληρικούς για να τους τα κ'υλάζουν. Στην Έλλάδα ο λαός είνε φτωχός, ο κληρικός πιο φτωχός και η εκκλησιές ακόμα πιο φτωχές. Στην Τριπολι μάλιστα οι ναοί δεν έχουν ούτε κερπιμένες για να κελούν τους πιστούς στή λειτουργία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

Ο Κίτσος Τζαβέλλας.

